

**ПРАВОСЛАВНИЙ
ЦЕРКОВНИЙ
КАЛЕНДАР
2009**

м. Хуест

НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНІ СВАТИНІ ХУСТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

ЖИТІЄ ПРЕПОДОБНОГО ІОВА УГОЛЬСЬКОГО

(прославлення преподобного ІОВА Угольського 18 вересня)
(день пам'яті 28 липня)

Уже минає 23 рік з того часу, як закінчився земний путь преподобного Іова Угольського. Але слава його, якою сясє священне і дорогоцінне для кожної людини ім'я великого Іова, не згасне ніколи. «Праведники живуть во віки» (Прем. Солом. 5, 15). Шляхи Господні несповідимі. Невідомий нам промисел Божий – не завжди людина може зрозуміти ціль і зміст всього того, що відбувається в цьому житті.

Чи могли б собі уявити благочестиві батьки Георгій і Анна Кундря, що в 1902 р. в с. Іза Хустського району Закарпатської області в них народився не простий младенець Іоанн, а справжній угодник Божий – святий, преподобний Іов Угольський. Народився він у той період, коли на Закарпатті відроджувалося Православ'я. З дитинства Іоанн з братом Василієм активно слідували за православним рухом в с. Іза, який переслідувався угорською владою, оскільки Австро-Угорщина, в яку на той час входило Закарпаття, була католицькою державою, Православ'я було заборонено.

З кожним новим роком його життя ставало дедалі нестерпним від переслідування, так що від самого народження аж до свого шістнадцятиріччя він спостерігав тільки один нестерпний суцільний безперервний мученицький подвиг свого народу, коли кожен день за ці криваві роки приносив все нові і нові страждання. Видно було, що сам промисел Божий вів цю благочестиву дитину з ранніх років до чернечого життя. Любов до Христа з самісіньких дитячих років укріпилася в хлопчикові – тільки вірою в Бога він жив, дихав, світився.

В ранньому віці йому було призначено стати монахом. Як він сам розповідав, що в 1915 році в село Ізу прибув із Марморос – Сигету ієромонах Амфілохій. За те, що він під час свого перебування на Закарпатті таємно звершував православне

богослужіння, його почала переслідувати влада, у зв'язку із чим йому доводилося переховуватися. Притулок собі він знайшов у благочестивій сім'ї Кундрі. Іоанн – майбутній подвижник носив йому з братом їжу.

Ієромонах Амфілохій був дуже виснажений від стримування і багатьох випробувань, але цілий світився благодаттю. Благодаттю світився і великий золотий хрест на його грудях. Кожного разу дивлячись на цей хрест діти затамовували подих. Хрест на грудях ченця здавався їм найпрекраснішим, що тільки може бути на світі.

Цей хрест двом братам нестерпно хотілося поцілувати, так що вони одного разу зібралися до отця Амфілохія з цим проханням. Його відповідь здивувала хлопчиків. Христів сповідник сказав їм, що цей хрест незвичайний, хто його поцілує, то повинен потім обов'язково стати монахом. Брати не спали цілу ніч. Їх дитячі душі полум'яніли від неземної краси цього прекрасного хреста і від палаючого в душі бажання присвятити все своє майбутнє життя Богу. Вранці обидва брати розповіли отцю Амфілохію про свій намір, і обидва поцілували цей чудовий хрест. Так вони здійснили свій життєвий вибір – і один, і другий потім стали ченцями.

Зміцнивши свої знання у школі, пройшовши господарські курси, а згодом службу в чехословацькій армії, юнак далі шукав шлях до Бога.

Після другої спроби потрапити на Афон, яка знову закінчилася невдачею, Іоанн закінчує богословські курси при Свято-Миколаївському чоловічому монастирі в с.Іза. Після закінчення цих курсів, він та декілька його друзів вирішили постройти монастир в Городилові. Витерпівши великі гоніння, страшні біди та випробування у влаштуванні обителі на честь Святої Трійці, благочестивий послушник Іоанн 22 грудня 1938 року з великою сердечністю та простотою приймає чернечий постриг з рук намісника-архімандрита Алексія Кабалюка з іменем Іов на честь багатостраждального Іова.

Під час окупації Закарпаття угорцями в 1939 році о. Іов вирішив емігрувати до Росії: у 1940 році він здійснив свій намір, але на радянському кордоні був заарештований і засуджений як шпигун на 25 років в табір, деякий час був у Воркуті, потім на Колимі та Норильську.

У 1942 році о. Іова, як громадянина Чехословацької республіки,

замість таборів забрали на фронт у корпус Людовика Свободи. На війні о. Іов служив у артилерії, підносив снаряди. Після війни деякий час охороняв чехословацьке посольство в Москві. У 1945 р. о. Іов повернувся у рідну обитель. У листі від 14 листопада 1945 р. до єпископа Мукачівсько – Ужгородського Нестора (Сидорук) архімандрит Алексій (Кабалюк) писав: «Прошу висвятити в ієродиякони монаха о. Іова (Кундрю), який є моїм заступником в скиті Городилово». Єпископ виконав прохання архімандрита 16 листопада 1945 р.. 10 грудня 1945 року братія Городиловського скиту просили єпископа рукопокласти о. Іова вже в сан ієромонаха. Рукопокладання відбулося 7 квітня 1946 року. На монастирських зборах братія обрала його настоятелем.

Під час керівництва обитель почала розширюватися і багатіти. Ченці побудували трапезну, братський корпус, кухню. За заслуги перед церквою у 1947 році о. Іов отримав сан ігумена. Нині покійний архімандрит Єфрем (Молнар), який добре знав о. Іова, так описував його діяльність: «Очолюючи скит 1946 – 1958 рр., він був для монахів і простих мирян прикладом. О. Іов майже ніколи не використовував адміністративні накази. Щодня здійснював Літургію сам. Після закінчення Літургії і трапези повідомляв братії про послухання і сам приєднувався до роботи. У вільний від роботи час братія збиралася в трапезній, де один із монахів читав чернечий статут, а о. Іов давав відповідні пояснення, як потрібно використовувати чернечі правила в повсякденному житті. Інколи він розповідав про ті події, свідком яких йому доводилося бути. Його людськими якостями були: працьовитість, простота у взаєминах, милосердя, смирення...»

Архімандрит Матвій (Вакаров), як благочинний монастирів і скитів, у 1951 році так характеризував о. Іова: «Людина вельми скромна і братією любима...». Єпископ Мукачівсько – Ужгородський Іларіон (Кочергін) у 1955 році писав: «Ігумен Іов (у миру Кундря Іоанн Георгійович) вирізняється чернечою покорою і слухняністю, молитовністю і працьовитістю. Із-за цих своїх духовних якостей він здобув собі пошану серед чернецтва, духовенства і віруючих. Як настоятель скиту, він невтомно піклується про всі потреби скита та його поселенців». У 1950 році архієпископ Львівський, Тернопільський і Мукачівсько – Ужгородський Макарій (Оксиук) зобов'язав старця бути духівником не лише Городилівського скиту, але і Мукачівського монастиря, який незадовго до цього повернули православним.

У 1951 році єпископ Мукачівсько – Ужгородський Іларіон (Кочергін) знімає о. Іова з цієї посади і доручає йому Свято – Іллінську церкву с. Велятино Хустського району і благочиння Закарпаття, при зобов'язанні реєстрації уповноваженого в справах релігії Російської Православної Церкви.

Під час правління єпископа Варлаама (Борисович) в Мукачівсько – Ужгородській єпархії починається планомірний наступ на права монастирів і скитів. О.Іов виступив проти цієї політики. Після цього випадку начальство зняло його з посади настоятеля, а скит був закритий.

У 1958 – 1959 рр. о. Іов знаходився у Свято – Миколаївському монастирі в с. Іза – Карпутлаш Хустського району, у 1959 – 1960 рр. - у Спасо – Преображенському монастирі с. Теремля Тячівського району, у 1960 – 1961 рр. був настоятелем храму в с. Угля Тячівського району, а в 1961 – 1962 рр. служив у с. Монастирець Хустського району.

З 1962р. о.Іов несе послуш настоятеля храму Святого Димитрія Солунського в с. Мала Уголька Тячівського району.

Старець був безкорисливою і глибоко покірною людиною. О. Іова як благочестивого пастиря віруючі багатьох сіл області запрошували для освячення престолів, іконостасів, церков. З такими місіями він побував у багатьох храмах мальовничого Закарпаття.

За 5 років до своєї смерті, 25 лютого 1980 р., о. Іов склав заповіт, в якому писав: «Я, що нижче підписався, архімандрит Іов, 20 років прожив у Малій Угольці при храмі Святого Димитрія, моє життя добігає кінця, скоро мені виповниться 80 років. Невідомий день моєї смерті. Багато священиків заповідають поховати їх у монастирі або в рідних селах, а я забороняю куди-небудь відвести моє грішне тіло. Заповідаю відспівати чернечим чином і поховати біля хреста на середині кладовища.»

О. Іов за свої заслуги перед Богом отримав прекрасний дар прозорливості і здатність молитвою зціляти хворих. Розповіді про чудеса зцілення старцем до цих пір живуть в народі.

28 липня 1985 року архімандрит Іов мирно спочив у Бозі. У день своєї смерті, в неділю, відслужив Літургію, виголосив довгу промову і виконав усі необхідні треби для віруючих. Того ж дня, біля 10 год. вечера йому стало погано і з молитвою на вустах він закінчив свій земний шлях. Похорон відбувся 31 липня. Службу очолив архімандрит Єфрем (Молнар). З промовами виступили

прот. М. Келемен, архімандрит Євфимій (Шутак). Оспівували блаженну кончину старця, в чині похорону, священники, черниці Чумалівського і Мукачівського монастирів та багато мирян, що прийшли провести в останню дорогу свого наставника. Старець не залишив людей сиротами, покинувши їх. І після своєї блаженної кончини, з життя вічного він продовжує зціляти людей від недуг душі і тіла, допомагає в найважчих обставинах тим, хто звертається до нього з вірою і молитвою.

Неможливо описати тієї благодатної усмішки та доброти старця, яка перетворювала відчай на надію, смуток – на радість, а гординю – на смирення. Немислимо вмістити в людський розум ті багаточисленні благодатні дива, які звершував прп. Іов силою благодаті Божої. Мабуть не вистачило б великої-превеликої бібліотеки книг, щоб вмістити ті добрі діла, які він творив і сьогодні творить. Вдивившись пильно в його благодатне обличчя при житті, воно так сяяло благодаттю Божою, що хотілося вже впасти перед ним на коліна і поклонитися йому, як великому угоднику Божому.

Весь люд Богохранимої Закарпатської землі не може втриматися від сліз радості, бо кожний куточок, кожний клаптик освячений стопами благодатного старця Іова, який як сонце возсіяв разом з прп. Алексієм Карпаторусским над мальовничим Закарпаттям. Саме тоді, коли людині буде важко, коли, здається, вже не видно жодного променя світла, цей угодник Божий буде і надалі подавати сили протистояти темряві. Прп. Іов, будучи такою людиною, як і всі, відкрив свою душу для дії Божественної благодаті, віддав її всю, без залишку, Богові, і Господь прикрасив її багатьма чеснотами, дав їй сили й мужності протистояти гріхам, спокусам, тортурам. По Євангельських словах, цей старець, дійсно, заслужив за своє благочестиве життя називатися другом Христовим. Людське слово умножилося б у багато разів, а може і не було б йому кінця, якщо б кожна людина побажали хоча би перерахувати ті всі святі уроки, які залишив всім прп. Іов. Святим прикладом власного життя він веде весь люд до того щастя віри, яким сам володів, про яке проповідував і яким жив. День прославлення прп. Іова для кожного християнина буде цінним і дорогим, як зіниця ока. Слава про нього не помре ніколи.

«Преподобне отче наш, Іове, моли Бога о нас!»